

Κυβέλη, ἐσὺ πού ἀποπετρώθηκες
οὔτε ἀπὸ πόνους, οὔτε κί ἀπὸ δάκρυα.

Ὁ κάμπος τίς αὐγὲς τίς χρυσοστόλιστες
σὲ χαιρετᾷ, ὦ Θεά μεγάλη,
γιά σένα ἢ γῆς ἀπ' τὰ βάθια τὰ ὀλόμαυρα
τὸ σπόρο χρυσολούλουδο σοῦ βγάλει.

Κυβέλη, ἐσὺ πού ἀποπετρώθηκες
στοῦ Σίτυλου τὰ βράχια,
ποτὲς δὲ θά σοῦ γκρεμιστῆ ἡ κορώνια σου
ἀπὸ λίγα δεμένη στάχια.

Στῆς Νέας Θρησκείας τὸ γοργοπέρισμα
ὁ Ὀλυμπος στάθηκε ρημάδι
καὶ τῆς ζωῆς ἐκείνης τῆς ὄνειρευτῆς
ἐσὺ, ὦ Κυβέλη, ἀπόμεινες σημάδι.

ΓΟΡΓΙΟΣ

Διαβήκανε τεχνίτες πολυγύρευτοι
τὸ λύσιμο τοῦ κόμπου νὰ μπορέσουν,
κ' ἤρθανε βασιλιάδες πού ὄνειρεύτηκαν
τὴν πιὸ τρανὴ κορώνια νὰ φορέσουν.

Καὶ στάπυρτα γυρίσανε τὰ κάστρα τους
γελώντας μὲ τοῦ μύθου τὴν ἀπάτη,
καὶ τὸ σπαθί τους κρέμιζαν τὰ δόξαστο
μέσ' στὸ βουβό, μέσ' στὸ ἄχαρο παλάτι.

Μὰ σὺ ὁ τρανός, ὁ ὄνειρευτός, ὁ ἀνίκητος
πού γιὰ θεὸ σὲ λάτρευαν οἱ αἰῶνες,
μὲ τὸ σπαθί, τοῦ μύθου γοργοκέρδιες
τοῦ κόσμου τίς κορώνες. . .

Βουνὰ τρανά, βουνὰ δυσκολοπέριστα
πού στάθηκαν τοῦ θριάμβου σου οἱ μωτῆροι,
σᾶς καμαρώνω νοσταλγὸς περηφάνος
ἀδειάζοντας τοῦ πόνου τὸ ποτήρι.

Γκιόρδεε, 1910.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΛΗΑΙΔΗΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ

Τί ώραία θά περάσουμε τὴ μέρα στὸ νησί !
Νά το ! μικρό, πελεκητό ! κί ἀπάνω του ξεπλώνει
τῶν ἀμαράντων ἡ χωρὰ φωτόξυνη, χρυσή-
τριγύρω ἐρμιά ὀλογάλανη κ' ἐμεῖς στὴ μέση μόνοι.

Τί ώραία θά περάσουμε τὴ μέρα στὸ νησί !
Στὴν ἀμμουδιά, πού ὁ λαξευτός ὁ βράχος τὴν ἡσκιώνει,
κοχύλια θά μαζεῦουμε, καλή μου, ἐγὼ κ' ἐσὺ
θάκοῦμε τὸ κλαψιάρικο τὸ κῆμα, πού σὲ χιόνι

ἀφροῦ ξεσπᾷ· θά βλέπουμε τὰ ὀλόστρωτα νερά,
πού οἱ γλάροι μὲ τὰ σταχτερά χαϊδεύουνε φτερά,
θά κλείσουμε στὰ στήθια μας τοῦ ἀπείρου τὴ γαλήνη·

κί ὅταν τὸ βράδυ πιὰ χαθεῖ τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ χλωμό,
θά πάμε πίσω στὸ χωριὸ μέσ' ἀπ' τὸν ποταμὸ,
πού τὸ φεγγάρι στὸ γυαλὸ μαλαματένιο χύνει,

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΦΕΓΓ' ΑΡΙΣΙΟ ΦΩΣ

Μὲ μάγεψες. Πὰ στὰ νερά καθὼς περνᾷς, φεγγάρι,
Τῆς λίμνης καὶ πιὸ ἀχνόλευκα τὰ νοῦφαρα φαντάζουν,
Ἄρχίζει ἡ ὁρμὴ τῶν δάκρυων τὸν δρόμο τῆς νὰ πάρῃ.
Κί ὄλο ἀναβρῶζουν τὰ παλιά, πού-εἶναι καιρὸς-λουφάζουν.

Μὰ ἐγὼ πού μὲ μαστόρεψε βαβιά ἢ σοφί μου ζήση
Δὲ σέβηνουμα στὴν πλανερὴ γητιά σου.
Θά κλείσω μὲ διπλὰ κλειδιά τῶν πόνων μου τὴ βρόση
Καὶ σὰν τὴ λίμνη ἀτάραχος θὲ νὰ σταθῶ μπροστά σου !

ΤΟ ΙΙΟΓΑΜΙ

Οἱ ἄνεμοι σὲ προβόδησαν ἀπ' τὰ ψηλά ρουμίγια,
Κ' οἱ συννεφιές σὲ θέριωσαν. Τὰ θολερά σου πλάτια
Ἄσπῆδιστα ἀφροκόπησαν πρὸς τίς ὀξείες, στὰ ἐλάτια
Καὶ πρὸς τὰ γιγαντόσωμα πλατάνια.

Τώρα ἀπλωμένο ἐρωτικά στίς ἡσυχὲς ὀχτιές
Σὲ μιά γαλήνη ὀλύμπια πλατύστομο βουίξεις,
Κ' ἐνῶ κιλίς, ξευγαρωτά στὰ ρεῖθρα καθορφτίζεις
Τὸν οὐρανὸ καὶ τίς γλωφὲς μυρτιές. . .

ΜΑΞΙΜΟΣ ΔΩΡΙΟΣ

ΓΙΑΤΙ Η ΠΟΙΗΣΗ ΕΙΝΕ ΑΙΩΝΙΑ

(Ὀμιλία πού διαβάστηκε στὴ ΝΕΑ ΖΩΗ)

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Θά μού ἐπιτρέψετε προτοῦ κατακλιθῶ τὸ θέμα
τοῦ ἀναγνώσματός μου νὰ δικαιολογηθῶ γιατί θά
σᾶς μιλήσω στὴν ἀπλή μας γλώσσα, ἀφοῦ δὲν ἤρ-
θε ἐντελῶς ἡ μέρα ἀκόμα φαίνεται πού θά τὸ κάνῃ
κανεῖς αὐτὸ χωρὶς νὰ δικαιολογιέται. Νομίζω πὼς εἶνε
περιττὸ πιὰ νὰ κολακεύῃ ἕνας συγγραφέας τὴν κοι-
νὴ πρόληψη. Ὅ,τι εἶτανε νὰ εἰπωθῆ, σὲ βάρος μου,
εἰπώθηκεν ἀπὸ καιρό. Δέκα χρόνια κί ἀπάνω, πού
ἐργάζομαι στὰ ἐλληνικά γράμματα, ἐδῶθηκεν ἡ
εὐκαιρία στοὺς ἀντίθετους νὰ ξεστομίσουνε καὶ γιὰ
μένα ὅλες τίς κατηγορίες καὶ τίς βρισιές τίς τόσο
πιὰ συνειθισμένες καὶ ξεθυμασμένες. Ἡ μπόρα μὲ
πῆρε καὶ μένα μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους· καὶ κα-
τηγερῆθηκα ὡς προδότης, ὡς πληρωμένος ἀπὸ ολα-
δικὰ κομιτάτα καὶ χιλια δυὸ ἄλλα. Ὅμως ἐμεῖνα,
ὅσο μού εἶτανε δυνατόν, ἀτάραχος σ' ἄλλην αὐτὴ τὴν
καταδρομὴ προσμένοντας τὴν ἡμέρα—πού ἴσως καὶ
νὰ τὴν περιμένω ἀνώφελα—ἔπου ἡ ἐθνικὴ συνειδη-
ση θά ξυπνήσῃ καὶ θά μπορέσῃ νὰ βάλῃ τὰ πρά-